

Ο ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΣ

ΟΠΕΡΕΤΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Θεόφραστος Σακελλαρίδης

ΟΛΥΜΠΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟ
ΜΟΥΣΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ
«ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΑΣ»

Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Olivier Descotes

Ο ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΣ

ΟΠΕΡΕΤΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Θεόφραστος Σακελλαρίδης

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
2022

Ο ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΣ

ΟΠΕΡΕΤΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Θεόφρατος Σακελλαρίδης

Μουσική διεύθυνση / Σκηνοθεσία:

Γιώργος Πέτρου

Σκηνικά / Κοστούμια:

Γωργίνα Γερμανού

Φωτισμοί:

Στέλλα Κάλτσου

Χορογραφίες:

Δήμητρα Αντωνάκη

Διδασκαλία χορωδίας:

Σταύρος Μπερής

Βοηθός μαέστρος:

Νίκος Λαάρης

Βοηθός σκηνοθέτης:

Κωνσταντίνα Ψωμά

Μουσική προετοιμασία:

Δημήτρης Γιάκας

Βοηθοί Σκηνογράφου / Ενδυματολόγου:

Μαρίζα Σουλιώτη,

Μυρτώ Κοσμοπούλου

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

& ΧΟΡΩΔΙΑ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Βιβίκα:

Άννα Στυλιανάκη (16, 18, 21, 22, 29/12)

Χρύσα Μαλιαμάνη (17, 20, 28/12)

Κική:

Μαρισία Παπαλεξίου (16, 18, 21, 22, 29/12)

Μάρθα Σωτηρίου (17, 20, 28/12)

Χαρμίδης:

Δημήτρης Πακσόγλου

Ζαχαρούλης:

Χάρης Ανδριανός

Συνταγματάρχης:

Τάσης Χριστογιαννόπουλος

Κορτάσης:

Θανάσης Τσαλαμπάσης

Μαρτής:

Κωνσταντίνος Τριαντακωνσταντής

Μίμης:

Σταμάτης Πακάκης

Ένας σιγγάνος:

Γιάννης Μανιατόπουλος

Ράφτης:

Αντώνης Δήμου

Ένας σιγγάνος βιολιστής:

Γιάννης Γεωργιάδης

Χορευτές:

Δήμητρα Αντωνάκη, Αντώνης Στρούζας

Χορωδοί (με αλφαβητική σειρά):

Ιωάννα Βρακατσέλη, Αντώνης Δήμου,

Σταύρος Ζουλιάτης, Σοφία Καρβουνά,

Γιάννης Μανιατόπουλος, Μαρία

Μαυρομάτη, Νίκος Μπογιατζής,

Κάνδια Μπουζιώτη, Γιώργος

Μωραΐτης, Σταμάτης Πακάκης,

Δέσποινα Ρεβίθη, Δήμητρα Σταφέτα

* Μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης
πράξης μεσολαβεί διάλειμμα.

ΣΥΝΟΨΗ ΤΗΣ ΠΛΟΚΗΣ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Στην Αθήνα του 1912 η Βιβίκα και ο Ζαχαρούλης γιορτάζουν μαζί με τους φίλους τους τη δεύτερη επέτειο του γάμου τους. Ο Ζαχαρούλης, ανακουφισμένος που υπηρετεί στα μετόπισθεν παραμένοντας στην Αθήνα ως βοηθητικός στο τάγμα των αυτοκινήτων, παραδέχεται ότι η γυναίκα του τον περιφρονεί γι' αυτό, ενώ δεν παύει να εκθειάζει τον βαπτιστικό της, τον οποίο θαυμάζει για την τόλμη του από τις περιγραφές των μαχών στις επιστολές του, αν και η ίδια έχει να τον δει από την ημέρα της βάπτισής του. Παρά τις προετοιμασίες για το γλέντι, η ατμόσφαιρα είναι τεταμένη λόγω μιας εφήμερης ερωτικής απιστίας του Ζαχαρούλη, που ο ίδιος αποκαλύπτει στον Μαρτή, έναν αρχιτέκτονα επιφορτισμένο από τη Βιβίκα να επιβλέπει κάποια μικρά κατασκευαστικά έργα στο σπίτι. Την ομήγυρη αναστατώνει ευχάριστα η απρόσμενη άφιξη ενός στρατιώτη, ο οποίος συστήνεται ως βαπτιστικός της Βιβίκας, ονόματι Μάρκος Κορτάσης και μονοπωλεί το ενδιαφέρον των καλεσμένων με τις αφηγήσεις του από το μέτωπο. Η Βιβίκα τον υποδέχεται με φιλιά και φιλοφρονήσεις και του ανακοινώνει ότι μπορεί να βουλευτεί στο δωμάτιο του Ζαχαρούλη. Όμως ο Μαρτής αναγνωρίζει στο πρόσωπο του αυτοαποκαλούμενου Κορτάση τον Πέτρο Χαρμίδα, συνάδελφό του αρχιτέκτονα, ο οποίος αναγκάζεται να παραδεχτεί στον παλιό του γνώριμο την πλαστοπροσωπία και να δώσει τις απαραίτητες εξηγήσεις: καθώς, ως πιο γραμματισμένος, ανέλαβε να συντάσσει τα γράμματα του Κορτάση στη νονά του, κατέληξε να την ερωτευτεί από μια φωτογραφία της και έπεισε τον Κορτάση να του δώσει το βιβλιάριό του για να έρθει στην Αθήνα, κρυφά από τη γυναίκα του, να την συναντήσει.

Τα πράγματα περιπλέκονται όταν η Κική, σύζυγος του Χαρμίδα, φτάνει από το Αίγιο στο σπίτι της Βιβίκας, για να ζητήσει από την παλιά της συμμαθήτρια και φίλη να μεσολαβήσει στον θείο της, Συνταγματάρχη, προκειμένου ο άνδρας της να πάρει άδεια από το μέτωπο. Η Βιβίκα τής προτείνει να την φιλοξενήσει. Ο Χαρμίδης εμφανίζεται φορώντας την καινούρια στολή του Ζαχαρούλη και εξομολογείται τον έρωτά του στη Βιβίκα. Την ιδιωτική τους στιγμή διακόπτει η είσοδος του Συνταγματάρχη: η Βιβίκα αναγκάζεται να παρουσιάσει τον Χαρμίδα ως σύζυγό της και λίγο μετά, τον Ζαχαρούλη ως τον άρτι αφιχθέντα από το μέτωπο βαπτιστικό της. Μια ορχήστρα τσιγγάνων καταφτάνει επί σκηνής για το γλέντι, ενώ η Βιβίκα και ο Χαρμίδης βρίσκουν την ευκαιρία για ένα τρυφερό τετ-α-τετ.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Η Βιβίκα προφασίζεται μια αδιαθεσία και οι καλεσμένοι της αποχωρούν, αφήνοντας μόνους τους δύο ερωτευμένους. Ο Ζαχαρούλης, μετά από μια όχι και τόσο πειστική σκηνή ζηλοτυπίας με τη γυναίκα του, καταλήγει στην κουζίνα για να ετοιμάσει το δείπνο, ενώ η Βιβίκα και ο Χαρμίδης υποδέχονται τον Συνταγματάρχη. Στο τραπέζι, και ενώ ο Ζαχαρούλης σκαρφίζεται διάφορα απρόοπτα για να ταραξί τους συνδαιτυμόνες, ο Συνταγματάρχης κάνει λόγο για μια γοητευτική κυρία που γνώρισε στο τρένο. Στο μεταξύ, όταν ο Συνταγματάρχης ζητά από τον Ζαχαρούλη να του αφηγηθεί τις εμπειρίες του από το μέτωπο, εκείνος υποκρίνεται αμνησία. Εμφανίζεται η Κική και αναγνωρίζει στο πρόσωπο του Συνταγματάρχη τον ευγενή κύριο του τρένου. Με τον τρόπο της τον αφήνει να πιστέψει ότι θα υπέκυπτε στην ώριμη γοητεία του, προκειμένου να του αποσπάσει την υπόσχεση ότι θα φροντίσει για την άδεια του συζύγου της. Ο Συνταγματάρχης, περιχαρής, ανακοινώνει στον Χαρμίδα τη νέα του κατάκτηση και παρουσιάζει στην Κική τον Χαρμίδα ως σύζυγο της Βιβίκας. Οι δύο γυναίκες λιποθυμούν, το ίδιο και ο ψευδο-βαπτιστικός Ζαχαρούλης, που μαθαίνει από τον Συνταγματάρχη ότι θα τον ακολουθήσει στο μέτωπο...

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

Η Βιβίκα και η Κική είναι απαρηγόρητες όταν ανακαλύπτουν ότι έχουν λάβει από τον Χαρμίδα τα ίδια ακριβώς ερωτικά γράμματα. Στην προσπάθειά του να αμυνθεί, ο Χαρμίδης ισχυρίζεται ότι όλοι ξεγελάστηκαν από την εκπληκτική του ομοιότητα με τον σύζυγο της Κικής· ως απόδειξη των ισχυρισμών του επιδεικνύει το στρατιωτικό του βιβλιάριο, που δεν είναι άλλο από αυτό του Κορτάση. Πάνω στην ώρα, ο πραγματικός Κορτάσης κάνει την εμφάνισή του και ζητά πίσω το βιβλιάριό του. Το γαϊτανάκι των παρανοήσεων συνεχίζεται, καθώς ο Κορτάσης συστήνεται στον Συνταγματάρχη ως Χαρμίδης και εκείνος του παρουσιάζει τον Ζαχαρούλη ως Κορτάση! Όταν ο Συνταγματάρχης φεύγει για να ενημερώσει τις δύο κυρίες ότι έχει έρθει ο πραγματικός Χαρμίδης, οι δύο άντρες αποκαλύπτουν ο ένας στον άλλον την αληθινή τους ταυτότητα. Οι εκατέρωθεν εξομολογήσεις διαλύουν τις παρεξηγήσεις, τα ζευγάρια ενώνονται και πάλι στους σωστούς συνδυασμούς τους και η ευτράπελη πλοκή οδηγείται σε αίσιο τέλος.

M.M.

Ο ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΣ ΤΟΥ Θ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ (ή η εθνική μας οπερέτα)

Ένα πρωί του 1946 ο Θεόφραστος Σακελλαρίδης περνάει την είσοδο του θεάτρου Ολύμπια, στην οδό Ακαδημίας. Βρίσκεται εκεί κατόπιν πρόσκλησης του τότε διευθυντή της Εθνικής Λυρικής Σκηνής, Θ. Συναδινού. Η ΕΛΣ βρίσκεται για πρώτη χρονιά στη νέα της στέγη, το θέατρο Ολύμπια, ενώ ο δαιμόνιος διευθυντής της ετοιμάζει μια κίνηση καταλυτική για τα καλλιτεχνικά δεδομένα της εποχής.

Ο ώριμος πια Σακελλαρίδης ήταν ήδη ένα θρυλικό όνομα. Πέραν του ότι κάποιον τον θεωρούσαν «τον πρωταγωνιστή των πρωταγωνιστών της ελληνικής μουσικής σκηνής», ήταν πάνω από όλα γνωστός ως ο συνθέτης του λατρεμένου Βαπτιστικού, της οπερέτας που μετρούσε ήδη πίσω της μια λαμπρή καριέρα περίπου 30 ετών. Η πρεμιέρα του έργου έγινε στις 18 Ιουνίου του 1918, στο θέατρο Παπαϊωάννου, επί της οδού Πατησίων. Έκτοτε, ο Βαπτιστικός (ή Βαφτιστικός, όπως επικράτησε αργότερα) αγαπήθηκε από τους Έλληνες όσο κανένα άλλο λυρικό έργο. Δεν υπήρξε θιάσος στην Ελλάδα, μεταξύ του 1918 και του 1946, που δεν καταπιάστηκε κάποια στιγμή με τον Βαπτιστικό. Οι μελωδίες του τραγουδήθηκαν από παρέες, από ερωτευμένους, αλλά και από ήρωες στο μέτωπο κατά τον ελληνοϊταλικό πόλεμο το 1940.

Ο Σακελλαρίδης αγάπησε το έργο αυτό «σαν γιο του κι όχι σαν βαφτιστικό», όπως έλεγε ο ίδιος. Ωστόσο, την μέρα εκείνη του 1946, περνούσε την είσοδο του Ολύμπια με την ελπίδα ότι το θέατρο θα του πρότεινε ένα νέο ανέβασμα της όπεράς του Περουζέ, με την οποία είχε κάνει σπουδαία επιτυχία στον ίδιο χώρο, το 1911, με τον θιάσο ελληνικού μελοδράματος. Ο διευθυντής της ΕΛΣ, όμως, είχε άλλα σχέδια. Ήθελε για τον θιάσό του ένα κομμάτι της δόξας του Βαπτιστικού. Ο σύνθετης φυσικά, δεν απογοητεύ-

τηκε. Αντιθέτως, είδε με μεγάλη χαρά αυτό το νέο ανέβασμα. Η αλήθεια είναι ότι τα προηγούμενα ανέβασματα του Βαπτιστικού έγιναν από ιδιωτικούς θιάσους, επομένως με περιορισμένα τεχνικά μέσα λόγω απαγορευτικού κόστους. Η ΕΛΣ διέθετε τότε μεγάλη χορωδία, πλούσια τεχνικά μέσα και φυσικά μεγάλη ορχήστρα. Γι' αυτόν τον λόγο ανατέθηκε μια νέα ενορχήστρωση του έργου στον συνθέτη Ν. Σκαλκώτα, ο οποίος, βασιζόμενος στην αυθεντική ενορχήστρωση του Σακελλαρίδη (την οποία παρουσιάζουμε στην δική μας παραγωγή), την μετέγραψε για διπλά ξύλινα πνευστά και περισσότερα χάλκινα. Ο ρόλος της Βιβίκας ανατέθηκε στη νεαρή τότε Ανθή Ζαχαράτου, η οποία επανέλαβε το ρόλο και στην ομώνυμη ταινία του 1952, σε σκηνοθεσία Μ. Πλυτά.

Την ίδια αυτή Βιβίκα είχα την τύχη να παρακολουθήσω, πάλι στο θέατρο Ολύμπια, όταν σε πολύ μικρή ηλικία, το 1978, οι γονείς μου με πήγαν για να γνωρίσω το λυρικό θέατρο. Ήταν μια εμπειρία που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Θυμάμαι ακόμα την υπέροχη μυρωδιά του θεάτρου και τους μαγικούς ήχους της ορχήστρας και των φωνών. Θυμάμαι ακόμα και τις κωμικές σκηνές του έργου έτσι όπως τις έπαιζαν τότε οι έξοχοι αυτοί ερμηνευτές. Η αλήθεια είναι πως αισθάνομαι ότι χρωστάω πολλά στον Βαπτιστικό του Σακελλαρίδη. Ίσως ήταν η αφορμή να ασχοληθώ με τη μουσική και σίγουρα, μετά από μια μακροχρόνια διαδρομή μέσα από πιανιστικά αριστουργήματα, η ανάμνηση αυτή έπαιξε σημαντικό ρόλο στο να αναζητήσω την εμπλοκή μου στο μουσικό θέατρο μέσα από τον κόσμο της όπερας.

Μετά την παραγωγή του 1946 ο Βαπτιστικός μπήκε σταθερά στο ρεπερτόριο της ΕΛΣ, ανέβηκε σε πολλές

νέες παραγωγές, έγινε ταινία, παίχτηκε από μικρότερους θιάσους, ενορχηστρώθηκε εκ νέου και σε διαφορετικές εκδοχές, διασκευάστηκε για την τηλεόραση. Με τα χρόνια, άρχισε να δίνεται περισσότερη σημασία στα χαρακτηριστικά ελαφρού μουσικού θεάτρου που διαθέτει το έργο, συχνά αποσιωπώντας τον έντονα λυρικό του χαρακτήρα, με αναφορές στη δοξασμένη βιεννέζικη και γαλλική οπερέτα.

Ο Σακελλαρίδης ήταν ο ίδιος μουσικός κοσμοπολίτης και του άρεσε να χρησιμοποιεί αυτά τα κολάζ διαφορετικών στυλ, ώστε να κάνει την μουσική του να θυμίζει πότε Βιέννη, πότε Παρίσι, πότε ταγκό, αλλά και συχνά ελληνική ταβέρνα της παρέας. Του άρεσε να ανακατεύει εξωτικά ανατολίτικα μοτίβα με ήχους του ιταλικού βερισμού ή μοντέρνους ρυθμούς της αμερικανικής τζαζ με ελληνικά μουσικά χρώματα. Αλλά πάνω από όλα υπήρξε ένας μάγος της μελωδίας, εφευρετικός όσο κανείς άλλος στον χώρο της ελληνικής οπερέτας, αλλά και ένας δεινός δραματουργός. Ήξερε να ντύνει μουσικά με υπέροχο τρόπο την ιστορία που ήθελε να διηγηθεί. Η μουσική του δεν είναι ένα ποτ-πουρί από εύκολες μελωδίες (όπως συχνά συνηθίζεται στο μουσικό θέατρο), αλλά μια αριστοτεχνική μουσική περιγραφή της κάθε σκηνικής κατάστασης. Στην νέα μας παραγωγή, στο θέατρο Ολύμπια, παρουσιάζουμε το μουσικό κείμενο του Βαπτιστικού όπως το παρουσίασε ο Σακελλαρίδης στην Θρυλική πρεμιέρα του 1918: με την αυθεντική του ενορχήστρωση και χωρίς καμία μουσική περικοπή, διατηρώντας όλα τα οπερετικά στοιχεία που κατά καιρούς αφαιρέθηκαν αυθαίρετα.

Ο Βαπτιστικός «μυρίζει Αθήνα» όπως έλεγε ο δημιουργός του. Αναρωτιέται κανείς σήμερα αν η μυρωδιά της Αθήνας της εποχής του Σακελλαρίδη έχει καμία σχέση με τη μυρωδιά της σημερινής Αθήνας. Η απάντηση είναι πως ναι!!! Γιατί η Αθήνα δεν είναι τα παρτέρια, τα νεοκλασικά κτίρια και οι άμαξες, που πολλοί νομίζουν ότι ανήκουν σε έναν μακρινό παράδεισο του Βαπτιστικού, που έχει χαθεί χωρίς επιστροφή. Η Αθήνα είναι ο κόσμος της, οι μουσικές της, η ιστορία της, οι πολιτικοί τσακωμοί, η μείξη του παλιού με το

νέο, του αρχαίου με το avant-garde, της τόλμης με την παράδοση, η αγάπη για το θέατρο και την Τέχνη, ο χορός, το τραγούδι και όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μας κάθε μέρα, με τα πάνω τους και τα κάτω τους, ακριβώς όπως συνέβαιναν στην Αθήνα του Σακελλαρίδη. Και ναι, το 1946, το Ολύμπια δεν ήταν ακριβώς όπως είναι σήμερα. Το σημερινό Ολύμπια άνοιξε το 1958, αλλά είναι ο ίδιος χώρος και η ίδια ενέργεια που ενώνει τις σκιές του Σακελλαρίδη, της Κάλλας, του Μητρόπουλου και άπειρων άλλων σπουδαίων καλλιτεχνών σε μια καλλιτεχνική χοάνη του χρόνου, με την ετικέτα «Σύγχρονος ελληνικός πολιτισμός». Ο Βαπτιστικός δεν κοιτάζει πίσω «στον καιρό εκείνο τον παλιό». Περιμένει να αγαπηθεί από τους νεότερους, όπως περιμένει να αγαπηθεί ξανά από τους παλιότερους μέσα από νέες ματιές, νέες εικόνες και νέους σκηνικούς δρόμους. Εμείς οφείλουμε να κάνουμε τις επόμενες γενιές να τον γνωρίσουν και να τον αγαπήσουν, όπως έγινε και με εμάς.

Ο Βαπτιστικός επιστρέφει στο Ολύμπια, για να κατακτήσει ξανά την Αθήνα θριαμβευτικά, όπως πριν από 84 χρόνια.

Γ.Π.

ΑΚΡΟΒΑΤΩΝΤΑΣ ΕΠΙ ΞΥΡΟΥ ΑΚΜΗΣ: Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ

Στην ανεκδοτολογία γύρω από τον *Βαπτιστικό* και την πρεμιά του το 1918 ξεχωριστή θέση κατέχει η απαγόρευση χρήσης στρατιωτικών στολών επί σκηνής, διαταγή που έφτασε στους συντελεστές της παράστασης λίγο μετά την πρεμιέρα. Για ένα έργο στο οποίο η εμφάνιση όλων σχεδόν των ανδρικών προσώπων είναι αυτονόητα συνυφασμένη με το στράτευμα και το μέτωπο, μια τέτοια απαγόρευση αποκτά αμέσως ξεχωριστή σημασία.

Η διαταγή θα αποτελέσει εδώ αφορμή για να συζητήσουμε πόσο εύθραυστη ήταν η ομαλή συνέχιση της θεατρικής ζωής στη διάρκεια της δεκαετίας του 1910, πόσο εύάλωτοι οι ηθοποιοί και οι θίασοί τους όταν, μοιραία, αναφέρονταν στις γύρω τους κοινωνικοπολιτικές και ειδικά στρατιωτικές εξελίξεις κατά την περίοδο που σημαδεύτηκε από τον Εθνικό Διχασμό και τέλος, πόσο κομβική αποδείχτηκε η θέση του στρατού στην πολιτική και κοινωνική ζωή της χώρας.

Τα πολιτικά πάθη στοίχισαν πολύ ακριβά στους θιάσους ως μονάδες της βιομηχανίας του θεάματος και οι επικεφαλής τους είχαν διαρκές μέλημα πώς να προστατευθούν από τις σχετικές αναποδιές:

«Είμαι γυναίκα. Δεν έχω εκλογικό βιβλιάριο. Δεν πηγαίνω εις τας διαδηλώσεις. Δεν πολιτεύομαι. Και ενόμιζα ότι το σχήμα μου αυτό επερίσσευε διά να με προστατεύη από κάθε παρεξήγησι κομματική. Οι Μπεννακικοί δεν θα με έλεγαν Μερκουρίζουσαν όταν ανέβαζα μιαν σκηνήν που εσατύριζε τον νέον δήμαρχον, ούτε οι Μερκουρικοί Μπεννακίζουσαν όταν ο Τζανέτος έλεγε ένα τετράστιχο πειραχτικό διά τον κ. Μερκούρη. Και οι Γουναρικοί δεν θα με χρωμάτιζαν ως Βενιζελίζουσαν, όταν ανέβαζα μιάν επιθεώρησιν, την περυσινήν, απ' αρχής μέχρι τέλους αποθεωτικήν διά τον κ. Βενιζέλον. Και οι Βενιζελικοί δεν θα με εκατηγορούσαν ως Γουναρίζουσαν, όταν θα ήκουαν αθώους στίχους πειρακτικούς διά τον κ. Μαρκαντωνάκη. Εφέτος η επιθεώρησις ήτον επόμενον να στολισθή με σκηνάς από τον Ευρωπαϊκόν πόλεμον. Και οι συγγραφείς, με την ίδιαν όπως πάντοτε αμεροληψία, εσατύρισαν τα γεγονότα και τα κατά τούτων και κατά εκείνων των εμπολέμων. Και ανέβασα τας σκηνάς αυτάς στη σκηνή, προσέχουσα να είμαι ευχάριστη εις όλους τους υποστηρίζοντας το θέατρόν μου και την εργασίαν μου. Υπέθετα δε ότι ήμην “εν τάξει” απέναντι όλων, αφού όλοι είχαν ευκαιρίας να χειροκροτούν κατά τας συμπαθείας των»¹

ανακοίνωνε στον Τύπο η Μαρίκα Κοτοπούλη το 1915.

¹ «Από την ζωή των θεάτρων: Η κ. Μ. Κοτοπούλη περί της ουδετερότητας του θεάτρου της», *Ακρόπολις* 3ο Ιουλίου 1915, σ. 2.

Με μια απλή δήλωση βέβαια δεν μπορούσε κανείς άνθρωπος του θεάτρου να αποφύγει την εμπλοκή στον κυκλώνα του πολιτικού φανατισμού και των συνεπειών του. Η προσωπική ιστορία της Κοτοπούλη, με τη δολοφονία του συντρόφου της Ίωνα Δραγούμη και τους εκτεταμένους βανδαλισμούς στο θέατρό της, επιβεβαιώνει με τραγικό τρόπο το παραπάνω αξίωμα. Στο ίδιο κλίμα η Έλσα Ένκελ, η γερμανίδα πρωταγωνίστρια του Ελληνικού Μουσικού Θιάσου του Απόστολου Κονταράτου, είχε δηλώσει το 1918 ότι αποσύρεται από την ενεργό θεατρική ζωή. Παρόλο που δεν ανέφερε τους λόγους μιας τέτοιας απόφασης, ήταν σε όλους γνωστοί: το φανατισμένο βενιζελικό κοινό την τιμωρούσε τώρα για την συμμετοχή της στον θίασο που επιχορηγούνταν σταθερά από τα Ανάκτορα, για τις στενές της σχέσεις με τη βασιλική οικογένεια, για την συμμετοχή της στις φιλανθρωπικές και ψυχαγωγικές βραδιές του θιάσου που δεν έκρυβαν τον προπαγανδιστικό τους ρόλο στην εδραίωση της δημοτικότητας του Άνακτα.

Το γεγονός ότι ο σημαντικότερος Έλληνας συνθέτης οπερέτας και ταυτόχρονα ο πιο καυστικός σχολιαστής της κοινωνικής ζωής της εποχής του, ο Θεόφραστος Σακελλαρίδης, μπόρεσε να επιβιώσει από όλες αυτές τις κακοτοπιές οφείλεται σε μεγάλο βαθμό και στην τύχη. Η πρώτη του οπερετική εμπειρία του είχε διδάξει ήδη ότι θα πρέπει να είναι κανείς πολύ διακριτικός με τον τρόπο που χειρίζεται τα ευαίσθητα πολιτικά ή κοινωνικά θέματα κι ότι οι άνωθεν αντιδράσεις είναι αναμενόμενες. Η οπερέτα του *Σίακι Αράξαμε* που παίχτηκε το σημαδιακό έτος 1909 έγινε αντιμοναρχικό όπλο στα χέρια της ανερχόμενης αστικής τάξης. Σατίριζε ζωηρά την κακή κατάσταση στον στρατό και κυρίως στον στόλο, όπως ακριβώς γινόταν σε καθημερινή βάση από τις στήλες των εφημερίδων κι όπως ακριβώς περιγραφόταν στη διακήρυξη του Στρατιωτικού Συνδέσμου που εκδόθηκε τον Μάιο της ίδιας χρονιάς, προαναγγέλλοντας το γνωστό κίνημα στο Γουδί τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς.

«Μια βδομάδα πριν την πρεμιέρα (1 Μαΐου) συζητείται στη Βουλή η κακή κατάσταση του στόλου και μία μέρα μετά την πρεμιέρα (9 Μαΐου) η αστυνομία απαγορεύει το έργο. Μετά τις διαμαρτυρίες των συγγραφέων και του αντιπολιτευόμενου Τύπου, ο πρωθυπουργός αναλαμβάνει να διαβάσει ο ίδιος το έργο, για να επιληφθεί αν πρέπει να συνεχιστούν οι παραστάσεις ή όχι. Τελικά υποχρεώνει τους συντελεστές ν' αλλάξουν τον τίτλο, πλήθος σκηνές και να ξαναγράψουν ολόκληρη την τρίτη πράξη...».²

Με νέο τίτλο *Θάλαττα θάλαττα* η πρώτη ελληνική οπερέτα θα συνεχίσει λαβωμένη την σύντομη σκηνική καριέρα της, υπογραμμίζοντας την ανάγκη που είπαμε παραπάνω, ο τρόπος με τον οποίο χειρίζεται κανείς τα θέματα της σάτιρας να είναι εξαιρετικά διακριτικός, ειδικά στην περίπτωση του στρατού ως σατιριζόμενου θεσμού. Η ξεχωριστή του θέση στην ελληνική κοινωνία κατά τη δεκαετία του 1910, οι αυξημένες προσδοκίες του έθνους από το σώμα, αλλά και οι υπεραυξημένες δικαιοδοσίες του όσον αφορά τη ρύθμιση ζητημάτων της καθημερινής κοινωνικής ζωής τον καθιστούσαν μια υπερεξουσία με την οποία δύσκολα μπορούσε κανείς να αστείευτεί.

Η ελληνική οπερέτα είχε αξιοποιήσει στο έπακρο την τάση ανόρθωσης και αναδιοργάνωσης του ελληνικού στρατού και το κλίμα ενθουσιασμού που είχαν γεννήσει τόσο οι στρατιωτικές ασκήσεις –ακόμα και εντός των πόλεων– (π.χ. *Στα Παραπήγματα*) όσο και οι μεγάλες νίκες στα πεδία των μαχών. Με τον *Βαφτιστικό* όμως ο Σακελλαρίδης δείχνει να θέλει να πάρει μια μικρή εκδίκηση για τη λογοκριτική φήμωση του 1909, αφού –πέρα από την ερωτική ίντριγκα– ισότιμη αξίας θέμα του έργου θα μπορούσε να θεωρηθεί και ο στρατός.

² Μανώλης Σειραγάκης, *Το ελαφρό μουσικό θέατρο στη μεσοπολεμική Αθήνα 1922-1940*, Καστανιώτης, Αθήνα 2009, σ. 70.

Η δεκαετία του 1910 ξεκινά με την αίσθηση ότι ο στρατιωτικός παράγοντας αποτελεί όργανο άσκησης και επιβολής της λαϊκής κυριαρχίας και ότι επεμβαίνει για να εκδηλώσει θετικά τη λαϊκή δυσφορία. Οι νίκες στους Βαλκανικούς εξιδανικεύουν ακόμα περισσότερο την εικόνα του. Το διάστημα 1916-1922 αποτελεί παράλληλα την απαρχή της ενεργούς ανάμιξης του στην πολιτική, που θα οδηγήσει σε μια μακρά σειρά επεμβάσεών του που σφραγίζουν την πολιτική ζωή του μεσοπολέμου.

Προτού οι δύο ακραίες αντιλήψεις για τον ρόλο του στρατού στη δημοκρατία, του στρατού/σωτήρα και του στρατού/απειλής, δοκιμαστούν στα πολιτικά και εθνικά ζητήματα της χώρας και μέσα σε ελάχιστο χρόνο αποτύχουν παταγωδώς, ο Σακελλαρίδης γράφει μια οπερέτα που αγγίζει όλες τις σχετικές παθογένειες.

Ο Συνταγματάρχης του έργου έχει παυθεί, προφανώς από κυβέρνηση με την οποία δεν συμφωνούσε πολιτικά, όπως μας δίνεται να καταλάβουμε. Μετά από τέσσερα χρόνια τιμωρητικής θητείας στην Κέρκυρα, κάποια αλλαγή στα πρόσωπα της κυβέρνησης τον φέρνει ξανά στην ηγεσία του σώματος. Αυτή η εναλλαγή ενεργού ρόλου και παροπλισμού των στρατιωτικών ήταν μια από τις βασικότερες αδυναμίες της πολιτικής και στρατιωτικής ζωής πριν τον πόλεμο.

«Την περίοδο 1916-1936 οι στρατιωτικοί ενέτειναν τον επεμβατισμό τους στην πολιτική, στο πολωμένο κλίμα που επέβαλλε ο Εθνικός Διχασμός (1915-1917) υπηρετώντας τα συμφέροντα της μιας ή της άλλης πολιτικής παράταξης».³

Ο στρατιωτικός, με τη σφοδρή επιθυμία για επαφή με το μέτωπο, προσπαθεί να μάθει λεπτομέρειες από τις μάχες και τις νίκες του στρατού από τον μάγιστρο του 60^{ου} συντάγματος Κορτάση, τη θέση του οποίου έχει πάρει ο μάλλον αδιάφορος για τις μάχες Χαρμίδης, τον οποίο υποδύεται ο άκαπνος κι ανίδεος από στρατιωτικά Ζαχαρούλης. Το εύστοχο σατιρικό καρφί δύσκολα περνάει απαρατήρητο.

Ο Συνταγματάρχης δεν είναι μόνο χαριτωμένος γόγης, όπως τραγουδιέται στο έργο, αλλά και αυστηρός, απόλυτος, στιγμές-στιγμές απολυταρχικός, άκρως παρεμβατικός στις ζωές των άλλων, με ελάχιστη επαφή με την πραγματικότητα και άφθονη αφέλεια, πάντως. Ο στρατός/απειλή θα τολμούσε κανείς να πει ότι απεικονίζεται με εξαιρετική διορατικότητα από τον ευφυέστατο Σακελλαρίδη.

Η απίθανη φαρσική πλοκή του έργου ξεσκεπάζει άλλη μια αντίφαση της λειτουργίας του στρατού: την πολύπλευρη εμπλοκή του όχι πια με την πολιτική αλλά με την κοινωνική ζωή, πρακτική που ελαστικοποιεί την υποτιθέμενη πειθαρχία του. Μέσω των γνωριμιών με υψηλά ιστάμενους στρατιωτικούς, ο Ζαχαρούλης έχει καταφέρει να χαρακτηριστεί βοηθητικός και να υπηρετεί σχεδόν από το σπίτι, ενώ η Κική κάνει ολόκληρο ταξίδι από το Αίγιο για να βάλει τα μεγάλα μέσα και να εξασφαλίσει από το Υπουργείο μια άδεια ειδικά για τον σύζυγό της. Ο μέχρι τότε αυστηρός Συνταγματάρχης είναι έτοιμος να τη βγάλει από τον κόπο να επισκεφτεί το κεντρικό κτήριο, αφού θα αναλάβει ο ίδιος την ασήμαντη χάρη. Όταν μαθαίνει ότι φεύγει για το μέτωπο, προσλαμβάνει αμέσως και την ορντινάντα του, τον εσαεί άκαπνο Ζαχαρούλη. Το έργο εκτυλίσσεται χάρη στην πρακτική των Αθηναίων μεγαλοαστών να ξεγλιστρούν αβρόχοις ποσά από τη στρατιωτική τους υποχρέωση και παρεμπιπτότως υμνεί τον ηρωισμό των απλών στρατιωτών.

Τα χρόνια που ακολούθησαν επιβεβαίωσαν με τραγικό τρόπο τις σχετικές παθογένειες. Μετά το 1922 οι Έλληνες λιμπρετίστες δεν καταπιάστηκαν ξανά με το θέμα στρατός (εξαιρέση, *Ο Στρατηγός Μπομπάρδας* του Δ. Γιαννουκάκη), ο τελευταίος όμως δεν άφησε ήσυχο τον Σακελλαρίδη. Με το ξέσπασμα της Δικτατορίας του Θεόδωρου Πάγκαλου, σαν για να τον εκδικηθεί για την αδυσώπητη σάτιρά του στον *Βαπτιστικό*, απαγόρευσε την οπερέτα του *Σάκρα Φαμίλια* αμέσως μετά την πρεμιέρα τον Οκτώβριο του 1925.

Μ.Σ.

³ Σπύρος Μακρής, «Ο ρόλος του στρατού στη δημοκρατική μετάβαση/σταθεροποίηση της Νότιας Ευρώπης: Πορτογαλία, Ελλάδα και Ισπανία μέσα από τη συγκριτική προοπτική», *Επιθεώρηση Κοινωνικών Ερευνών*, 100 (1999), σ. 173-194, εδῶ σ. 179.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Λουκάς Αξελός, «Εισαγωγή» στο Σεραφεΐμ Μάξιμος, *Κοινοβούλιο ή Δικτατορία*, Στοχαστής, Αθήνα 1975, σ. 13-150.

Θάνος Βερέμης, *Οι επεμβάσεις του στρατού στην Ελληνική Πολιτική 1916-1936*, Οδυσσέας, Αθήνα 1983.

Αλέξανδρος Ευκλείδης, «Οι δύο ζωές του Βαφτιστικού» στο πρόγραμμα της παράστασης της Ε.Λ.Σ. *Ο βαφτιστικός*, Αθήνα 2016, σ. 35-48.

Σπύρος Μακρής, «Ο ρόλος του στρατού στη δημοκρατική μετάβαση/σταθεροποίηση της Νότιας Ευρώπης: Πορτογαλία, Ελλάδα και Ισπανία μέσα από τη συγκριτική προοπτική», *Επιθεώρηση Κοινωνικών Ερευνών*, 100 (1999), σ. 173-194

Μανώλης Σειραγάκης, *Το ελαφρό μουσικό θέατρο στη μεσοπολεμική Αθήνα 1922-1940*, Καστανιώτης, Αθήνα 2009.

16.17.20.21.22.28.29 DEC
18 DEC20:00
18:30

THE GODSON

(O VAPTISTIKOS)

OPERETTA IN THREE ACTS

Theophrastos Sakellaris

Conductor / Stage director

George Petrou

Set & Costume design:

Giorgina Germanou

Lighting design:

Stella Kaltsou

Choreography:

Dimitra Antonaki

Chorus master:

Stavros Beris

Assistant Conductor:

Nikos Laaris

Assistant Director:

Konstantina Psoma

Répétiteur:

Dimitris Yakas

Set & Costume assistant designers:

Marisa Soulioti,**Myrto Kosmopoulou****CITY OF ATHENS SYMPHONY
ORCHESTRA & CHORUS**

Vivika:

Anna Stylianaki (16, 18, 21, 22, 29/12)**Chrysa Maliamani (17, 20, 28/12)**

Kiki:

Marisa Papalexioyi (16, 18, 21, 22, 29/12)**Martha Sotiriou (17, 20, 28/12)**

Harmidis:

Dimitris Paksoglou

Zacharoulis:

Haris Andrianos

The Colonel:

Tassis Christoyannis

Kortasis:

Thanasis Tsaltabasis

Martis:

Konstantinos Triantakostantis

Mimis:

Stamatis Pakakis

A gypsy:

Yannis Maniatopoulos

Tailor:

Antonis Dimou

A gypsy violinist:

Yannis Georgiadis

Dancers:

Dimitra Antonaki, Antonis Strouzas

Choristers (in alphabetical order):

Ioanna Vrakatseli, Antonis Dimou,**Stavros Zouliatis, Sofia Karvouna,****Yannis Maniatopoulos,****Maria Mavrommati, Nikos Boyatzis,****Kandia Bouzioti, Giorgos Moraitis,****Stamatis Pakakis, Despina Revithi,****Dimitra Stafeta**

** An intermission will take place
between the first and the second act.*

THE PLOT

ACT I

Athens 1912. Vivica and Zaharoulis are celebrating their second wedding anniversary. Zaharoulis is held in contempt by his wife for serving modestly behind the lines, safely remaining in Athens; on the contrary, Vivica is fond of her godson (vaptistikos), who is serving on the front line; although she has not seen him since the day he was baptized, she greatly admires his courage, evidenced through the war events described in his letters. Despite the party atmosphere, the mood is rather tense: Zaharoulis had a fling and he confides about it in Martis, an architect supervising a home renovation project. The arrival of Markos Kortasis, introduced as Vivica's godson, makes an impression on the festive gathering with his colorful stories from the front line. Vivica gives her godson a warm welcome and invites him to settle in Zaharoulis' room; Martis privately unmasks Kortasis being Petros Harmidis, his fellow architect, who is forced to admit the misused identity: Harmidis is the one writing the letters to Vivica on Kortasis' behalf; one day, he saw her picture and instantly fell in love with her. Carrying Kortasis' identity documents, he came to Athens in order to meet her in his place. A plot twist occurs upon Kiki's unexpected arrival from Aigio. Kiki, Harmidis' wife, pays a visit to her old schoolmate and friend Vivica, and kindly asks her to obtain from her uncle, the Colonel, a few days of military leave for her husband. Vivica is happy to welcome Kiki as a guest to her home. Harmidis appears on stage wearing Zaharoulis' uniform and confesses his love to Vivica. The Colonel arrives and Vivica has no other choice but introducing Harmidis as her husband and Zaharoulis, who enters a few moments later, as her godson. A gypsy orchestra plays on stage, while Vivica and Harmidis indulge in a tender embrace.

ACT II

Vivica pretends to be indisposed and the party ends. Thus, the two lovers get some privacy. Zaharoulis is supposed to cook dinner for the Colonel, while Harmidis and Vivica are the hosts. At table, the Colonel reveals that he met a charming lady on the train. When the Colonel asks Zaharoulis questions about the front, he is unable to answer blaming his declining memory. Kiki arrives, sees the Colonel and recognizes the flirtatious gentleman she met on the train. She skillfully leads him to believe she would allow his advances, as long as he agrees to provide her husband with a military leave. The Colonel brags about it to Harmidis and then he introduces him as Vivica's husband to Kiki... The two ladies faint from the emotional shock; so does Zaharoulis, who is informed by the Colonel about his imminent departure for the front line...

ACT III

Vivica and Kiki deplore their fate when they realize they have both received identical love letters by Harmidis. Harmidis tries cunningly to convince that everyone has been misled because he and Zaharoulis look so much alike; to prove his claims, he shows Kortasis' identity documents. But, the real Kortasis comes in and asks for his documents back. The comedy culminates when Kortasis introduces himself to the Colonel as Harmidis and the Colonel presents him Zaharoulis as Kortasis! The Colonel leaves the stage in order to inform the ladies about the arrival of the "real" Harmidis and the two men clear things out. The appropriate explanations are given, the couples return to their original match and the entertaining plot, woven by mistaken identities and misunderstandings, comes to a happy end.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΕΤΡΟΥ

Μουσική διεύθυνση / Σκηνοθεσία

Ο Γιώργος Πέτρος, ένας από τους πλέον διακεκριμένους διευθυντές ορχήστρας της γενιάς του, διαγράφει μια λαμπρή διεθνή σταδιοδρομία, με τακτικές εμφανίσεις σε σπουδαία θέατρα και αιθουσες συναυλιών και συνεργασίες με διάσημες ορχήστρες. Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους ερμηνευτές της μουσικής του 18ου αιώνα, διαθέτοντας ένα ευρύτατο ρεπερτόριο, με έμφαση στις ιστορικές πρακτικές ερμηνείας και την όπερα. Τα τελευταία χρόνια έχει ασχοληθεί παράλληλα και με τη σκηνοθεσία μουσικού θεάτρου και όπερας, υπογράφοντας σημαντικές παραγωγές σε Ελλάδα και εξωτερικό. Από το 2021 είναι Καλλιτεχνικός Διευθυντής στο ιστορικό International Handel Festival του Γκέτινγκεν. Έχει τιμηθεί με το δισκογραφικό βραβείο ECHO Klassik, ενώ ήταν υποψήφιος στα βραβεία Grammy 2018 για την καλύτερη ηχογράφιση όπερας. Η γαλλική κυβέρνηση τον τίμησε με τον τίτλο «Ιππότη Γραμμάτων και Τεχνών», ενώ η Royal Academy of Music του Λονδίνου με τον τιμητικό τίτλο «Associate» (ARAM). Η Ένωση Κριτικών Θεάτρου και Μουσικής τού απένειμε το Μεγάλο Βραβείο Μουσικής για το 2018. Ο Γιώργος Πέτρος έχει πραγματοποιήσει πολυάριθμες ηχογραφήσεις για τις μεγαλύτερες διεθνείς δισκογραφικές εταιρείες (Deutsche Grammophon, Decca, Oehms Classics, MDG), οι οποίες έχουν αποσπάσει σημαντικότερες διεθνείς διακρίσεις.

Σπούδασε πιάνο στο Ωδείο Αθηνών και ολοκλήρωσε τις σπουδές του στο Royal College of Music και τη Royal Academy of Music του Λονδίνου με υποτροφίες της ίδιας της Βασιλικής Ακαδημίας και του Ιδρύματος Ωνάση.

ΓΙΩΡΓΙΝΑ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

Σκηνικά / Κοστούμια

Σπούδασε εικαστικά στην Αθήνα. Στη συνέχεια μετακόμισε στο Λονδίνο και συνέχισε τις σπουδές της στη σκηνογραφία, παρακολουθώντας το πτυχιακό πρόγραμμα BA (Hons) Performance Design and Practice στο University of the Arts London, Central Saint Martins College of Art and Design, από όπου αποφοίτησε το 2012. Το 2013 ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό της στο Πανεπιστήμιο της Ουτρέχτης, λαμβάνοντας τον τίτλο MA Theatre Studies, με εξειδίκευση στη θεωρία και τη φιλοσοφία θεάτρου, καθώς και τη δραματουργία. Ως σκηνογράφος/ενδυματολόγος και δραματουργός έχει συνεργαστεί με πολλές αξιόλογες ομάδες και σημαντικούς καλλιτέχνες στην Ελλάδα και το εξωτερικό και έχει υπογράψει, μεταξύ άλλων, παραστάσεις στο Ωδείο Ηρώδου Αττικού, το Εθνικό Θέατρο, το Θέατρο Τέχνης, τη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση και το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών.

Ως σκηνογράφος/ενδυματολόγος έχει επίσης υπογράψει παραγωγές σε Αυστρία (Salzburg Festival 2019) και Γερμανία (Bayreuth Baroque Opera Festival 2020/21).

ΣΤΕΛΛΑ ΚΑΛΤΣΟΥ

Σχεδιασμός φωτισμών

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε θεατρικό φωτισμό, σκηνογραφία και θεωρία θεάτρου στο τμήμα Θεάτρου της Σχολής Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου, από όπου αποφοίτησε το 2009 και συνέχισε τις σπουδές της στον σχεδιασμό φωτισμών στο Βερολίνο. Ήταν υποψήφια στα Θεατρικά Βραβεία του «Α» το 2017 για τους φωτισμούς στην παράσταση «Η επανένωση της Βόρειας με τη Νότια Κορέα» του Νίκου Μαστοράκη στο Θέατρο Τέχνης και κέρδισε το βραβείο Best Lighting Design of the Year στα Event Awards το 2019.

Έχει αναλάβει τους φωτισμούς για όπερες, παραστάσεις χορού, εκδηλώσεις και συναυλίες στην Όπερα του Χονγκ Κονγκ, στην Όπερα της Λισσαβόνας, στην Κρατική Όπερα της Ολλανδίας, στο Handel Festival στο Χάλλε της Γερμανίας, στην Όπερα του Οβιέδο της Ισπανίας, στην όπερα Σάο Κάρλος στη Λισαβόνα, στην Όπερα της Κρακοβίας, στην

Εθνική Λυρική Σκηνή, στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση, στο Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης, στο Διεθνές Φεστιβάλ Αιγαίου στη Σύρο, στο Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος. Ακόμη, φώτισε τη μεγάλη εκδήλωση Giannis Antetokounmpo MVP Nike Zoom Freak Sth.

Έχει σχεδιάσει τους φωτισμούς σε μεγάλο αριθμό θεατρικών παραστάσεων στο Εθνικό Θέατρο, το Θέατρο της Επιδαύρου, το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, το Θέατρο Ουσκοντάρ της Κωνσταντινούπολης, το Θέατρο Τέχνης, το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, το Ωδείο Ηρώδου Αττικού, το Ολυμπιακό Στάδιο, το Θέατρο της Οδού Κυκλάδων, το Θέατρο Ακροπόλ κ.α. Στο ενεργητικό της έχει συνεργασίες με κορυφαίους σκηνοθέτες, όπως οι Arnaud Bernard, Renato Zanella, Γιάννης Χουβαρδάς, Daniel Pfluger, Νίκος Μαστοράκης, Ester Ambrosino, Γιάννης Κακλέας, Σοφία Σπυράτου, Γιώργος Κιμούλης, Μαριάννα Κάλμπαρη, Κωνσταντίνος Ρήγος, Άρης Μπινιάρης, Γιώργος Πέτρου, Peter Tiboris, Αντζελα Μπρούσκου, Θέμελης Γλυνάσης κ.ά.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΝΤΩΝΑΚΗ

Χορογραφίες / Χορεύτρια

Η Δήμητρα Αντωνάκη αποφοίτησε με άριστα από την Κρατική Σχολή Ορχηστρικής Τέχνης και συνέχισε τις σπουδές της για ακόμα δυο χρόνια στο Folkwang Universität der Künste στο Έσσεν της Γερμανίας, ως υπότροφος του Ιδρύματος Ωνάση. Έχει λάβει μέρος στον διεθνή διαγωνισμό της Βάρνας και της UNICEF (Χάγη, Ολλανδία), καθώς και στο διεθνές φεστιβάλ χορού της Αθήνας, στο φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου και σε φεστιβάλ σε Γαλλία, Γερμανία, Κάιρο κ.ά.

Έχει συνεργαστεί στο εξωτερικό με χορογράφους, όπως οι Tjiska Broesna, Norbert Steinwalz, Joachim Schloemer, Rodolpho Leoni, Willi Dorner, John Todd, Seth Belliston, καθώς και στην Ελλάδα με τις ομάδες Αμάλγαμα, Αίρεσις, Μετ'εμποδίων, Ελδώρ, Λυδία λίθος, Afferente, Paracoon, Rhesus O, Ομάδα χορού Χ. Μανταφούνη, χοροθέατρο Ν. Ζούκα και το Αέναον Χοροθέατρο. Έχει συνεργαστεί με το μπαλέτο της Εθνικής Λυρικής σκηνής και με την Καμεράτα στα έργα «Alessandro», «Kiss me Kate», «West

Side Story», «Venus and Adonis», «Alcina», «Βαπτιστικός». Το 2015 συμμετείχε στην πρώτη παγκόσμια υποβρύχια παράσταση χορού «Drops of Breath» στο Σούνιο. Έχει συνεργαστεί ως χορογράφος με το Bayreuth Baroque Opera Festival στην όπερα του Porpora «Carlo Il Calvo». Έχει επίσης χορογραφήσει για οπερέτες, θεατρικές και παιδικές παραστάσεις. Από το 2002 ασχολείται με τη διδασκαλία κλασικού και σύγχρονου χορού, ενώ από το 2019 διδάσκει κλασικό χορό σε ανώτερες επαγγελματικές σχολές. Υπήρξε μόνιμο μέλος στο Αέναον Χοροθέατρο του Daniel Lommel από το 2002 έως και το 2018.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΠΕΡΗΣ

Διδασκαλία Χορωδίας

Ο Σταύρος Μπερής γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε κλασική κιθάρα, κλασικό τραγούδι και ανώτερα θεωρητικά. Με υποτροφία του Guildhall School of Music and Drama του Λονδίνου, ειδικεύτηκε στο μεταπτυχιακό τμήμα Παλαιάς Μουσικής. Έχει εμφανιστεί στο Λονδίνο με πολλά σύνολα Παλαιάς Μουσικής και έχει συνεργαστεί με τον David Roblou σε μπαρόκ όπερες των M. Locke, J. Blow και C. Monteverdi. Τα τελευταία 29 χρόνια έχει έντονη καλλιτεχνική δραστηριότητα ως μάεστρος χορωδίων. Από τον Σεπτέμβριο του 1993 αναλαμβάνει την Καλλιτεχνική Διεύθυνση της Χορωδίας Εμπορικής Τράπεζας, πραγματοποιώντας 500 και πλέον συναυλίες στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Από τον Σεπτέμβριο του 1994 έως και τον Ιούνιο του 2007 διηύθυνε τη χορωδία του Αμερικανικού Κολλεγίου Ελλάδος (Deree College). Από τον Νοέμβριο του 1997 του ανατίθεται η διεύθυνση της Μικτής Χορωδίας του Δήμου Παπάγου-Χολαργού, ενώ παράλληλα έχει και την Καλλιτεχνική Διεύθυνση του Χορωδιακού Φεστιβάλ Δήμου Παπάγου. Τέλος από το 1999 διευθύνει τη Χορωδία του Δήμου Αθηναίων, όπου έχει διδάξει τα σημαντικότερα έργα του χορωδιακού ρεπερτορίου των Vivaldi, Handel, Bach, Mozart, Beethoven, Rossini, Brahms, Wagner, Mahler, Verdi, Fauré, Cherubini, Bruckner, Karrrέρ, Σαμάρα, Orff, Rutter, Ξανάκη, Θεοδωράκη, Χατζιδάκι, Μαρκόπουλου, Ξαρχάκου κ.ά.

ANNA ΣΤΥΛΙΑΝΑΚΗ

Βιβίκα

Υψίφωνος, σπούδασε μονωδία και μελοδραματική στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης (δίπλωμα, τάξη Κ. Καρατζά). Συνέχισε τις μεταπτυχιακές σπουδές της στη Μουσική Ακαδημία του Μονάχου με τη Δάφνη Ευαγγελάτου, ενώ ειδικεύτηκε στο Lied με τον Helmut Deutsch. Απέσπασε υποτροφία από το Σωματείο «Υποτροφίες Μαρία Κάλλας» (2009) και τη Διεθνή Ένωση Ρίχαρντ Βάγκνερ (Μόναχο). Έχει ερμηνεύσει τους ρόλους: Véronique («Le Docteur Miracle»), Mimì («La bohème»), Fiordiligi («Così fan tutte»), Contessa Almaviva («Le nozze di Figaro»), Donna Anna («Don Giovanni») στο πρόγραμμα Όπερα της βαλίτσας, Jessie («Mahagonny Songspiel»), Βιβίκα («Ο Βαπτιστικός»), Micaëla («Carmen»), Arminda («La finta giardiniera»), Sara («Fior di Maria»), Ανθούλα («Περουζέ»), Amelia («Simon Boccanegra»), Ντόλυ («Η πριγκίπισσα της Σάσσωνας»), Rosalinde («Die Fledermaus»), Χαλιμά («Η Χαλιμά»), Donna Elvira («Don Giovanni»), Σοφία («Μάρκος Μπότσαρης») και τον ομώνυμο ρόλο στο έργο «Δεσποινίς ντε Μπελ-Ιλ». Συμμετείχε στην πρώτη παρουσίαση έργων των S. Altan, A. Elkana, Γ. Κουμμεντάκη στο Μόναχο («Οδύσσεια», 2013), στην πρώτη εκτέλεση του έργου «Σατυρικών» του Δ. Παπαδημητρίου (Στέγη Ιδρύματος Ωνάση, 2014), καθώς και στην πρώτη εκτέλεση του έργου «Eros» της Κ. Γουρζή (Μόναχο, 2015). Απέσπασε έπαινο στον διαγωνισμό Grand Prix Maria Callas (2014) και τρίτο βραβείο στον Διεθνή Διαγωνισμό Marie Kraya (2015).

ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΙΑΜΑΝΗ

Βιβίκα

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και σπούδασε μονωδία στο Νέο Ωδείο Θεσσαλονίκης με τη Βαρβάρα Τσαμπαλή. Ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές της σπουδές στην Ανώτατη Μουσική Ακαδημία του Βίρτσμπουργκ με τη Cheryl Studer. Ήδη κατά τη διάρκεια των σπουδών της ερμήνευσε σημαντικούς ρόλους, όπως: Blonde («Die Entführung aus dem Serail»), Fanny («La cambiale di matrimonio»), Zerbinetta («Ariadne auf Naxos»), Rosina («Il barbiere di Siviglia») και Adele («Die Fledermaus»). Την περίοδο 2012/14 ανήκε στο

Ensemble του θεάτρου Plauen-Zwickau της Γερμανίας, όπου και ερμήνευσε πλήθος ρόλων, όπως Despina («Così fan tutte»), Ännchen («Der Freischütz»), Graziella («Joseph Süß»). Πρόσφατα έκανε το ντεμπούτο της ως Lucia («Lucia di Lammermoor»), Leila («Les Pêcheurs de perles») και Violetta («La Traviata»). Το 2017 ερμήνευσε τον φερόνυμο ρόλο στην όπερα «Caterina di Guisa» του C. Coccia κατά την πρώτη σύγχρονη παγκόσμια αναβίωση του έργου, ενώ το 2018 ερμήνευσε την Pamina («Die Zauberflöte») στην Εθνική Λυρική Σκηνή. Η συνεργασία της με την ΕΛΣ συνεχίστηκε με την ερμηνεία της Frasquita («Carmen») στο Ηρώδειο, της Susanna («Le nozze di Figaro»), της Zerlina («Don Giovanni») και της Maid (T. Adès, «Powder her face», Εναλλακτική Σκηνή). Με τα μουσικά σύνολα του Δήμου Αθηναίων έκανε το ντεμπούτο της ως Ευρυδίκη («Ο Ορφέας στον Άδη»).

ΜΑΡΙΣΙΑ ΠΑΠΑΛΕΞΙΟΥ

Κική

Μεσόφωνος. Σπούδασε νομικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και κλασικό τραγούδι (τάξη μονωδίας Κ. Μορφονιού) και μελοδραματική (τάξη Κ. Πασχάλη) στο Ωδείο Αθηνών, από όπου αποφοίτησε με άριστα παμψηφεί και πρώτο βραβείο. Συνέχισε και ολοκλήρωσε τις σπουδές της στο Παρίσι και στο Ντίσελντορφ δίπλα στη μεσόφωνο J. Henschel. Διετέλεσε μέλος της Χορωδίας της ΕΛΣ (2000/3). Ως σολίστ συμμετείχε σε παραγωγές, όπως «Die Frau ohne Schatten» (MMA), «Madama Butterfly» (ΕΛΣ, ΜΜΘ), «La Traviata» (Όπερα Θεσσαλονίκης). Έχει ερμηνεύσει τον πρωταγωνιστικό ρόλο στην όπερα «Carmen» (Φεστιβάλ Νίκαιας, ΜΜΘ). Έχει εμφανιστεί σε ανεξάρτητες παραγωγές, ως Πλουπλού («Η κόρη της καταιγίδας»), Διδώ («Διδώ και Αινείας»), Ελένη («Η ωραία Ελένη»), καθώς και σε συναυλίες με έργα νέων Ελλήνων συνθετών. Έχει συμπράξει με την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, την Καμεράτα, τη Συμφωνική Ορχήστρα της ΕΡΤ, τη Δημοτική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, τη Φιλαρμονία Ορχήστρα Αθηνών. Το 2010 ερμήνευσε σε παγκόσμια πρώτη τον ομώνυμο ρόλο στην όπερα Tigris του Σ. Σαμάρα στο MMA, η οποία ηχογραφήθηκε στη συνέχεια στη Σόφια. Στην ΕΛΣ έχει εμφανιστεί ως Maddalena,

Suzuki, Carmen, Mercédès, Μυρτώ, Lola, Prinz Orlofsky, Marcellina κ.ά. Εμφανίστηκε ως Αφροδίτη («Ο Ορφέας στον Άδη») στην παραγωγή του ΟΠΑΝΔΑ (Θέατρο Ολύμπια). Έχει συμμετάσχει στην «Elektra» του R. Strauss, τόσο σε παραγωγή της Όπερας του Κότιμπους (Γερμανία, 2015/17) όσο και σε παραγωγή της ΕΛΣ (2017/18) στο ΚΠΙΣΝ. Επίσης, έχει ερμηνεύσει τον ρόλο της Καλόγριας στην παγκόσμια πρεμιέρα της όπερας του Ν. Κυπουργού «Μήδεια», σε παραγωγή της ΕΛΣ (Summer Nostos Festival) και έχει πρωταγωνιστήσει στην όπερα του Άλκη Μπαλτά «Φρικαντέλα», που βασίζεται στο ομώνυμο παραμύθι του Ε. Τριβιζά.

ΜΑΡΘΑ ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Κική

Γεννημένη στην Αθήνα, ξεκίνησε τις μουσικές σπουδές της σε ηλικία 8 ετών (κλασική κιθάρα και θεωρητικά). Σπούδασε στο τμήμα Φιλολογίας του ΕΚΠΑ και παράλληλα φοίτησε στην τάξη μονωδίας της Δ. Καλαφάτη στο Ωδείο Αθηνών. Έλαβε το δίπλωμά της με Α΄ Βραβείο και Χρυσό Μετάλλιο από το Ωδείο Athenaeum (τάξη Χ. Γιαννακοπούλου) και συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στην Ανώτατη Ακαδημία Μουσικής της Δρέσδης (Master of Music/Opera, με τον KS Matthias Henneberg), όπου παρακολούθησε και μαθήματα ερμηνείας του Lied με τον Olaf Bär.

Έχει εμφανιστεί ως σολίστ σε παραγωγές των οργανισμών: Όπερα του Κιέλου, Όπερα του Γκέρλιτς, Kammeroper Schloss Rheinsberg, Landesbühnen Sachsen, Eduard von Winterstein Theater, Schlossfestspiele Ettlingen, Κρατικό Θέατρο Δρέσδης, Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, Δήμος Αθηναίων. Έχει συνεργαστεί με την Κρατική Όπερα της Δρέσδης ως χορωδός για μια σεζόν. Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια και μαθήματα λυρικού τραγουδιού με τους Siegfried Jerusalem, Δημήτρη Καβράκο, Δάφνη Ευαγγελάτου, Άρη Αργύρη, Άρη Χριστοφέλλη κ.ά. Στη σκηνή έχει ερμηνεύσει τους ρόλους: Hänsel («Hänsel und Gretel»), Maddalena («Rigoletto»), Princesse Nicolette («L'Amour des trois oranges»), Zlatohřbítok («Příhody lišky bystroušky»), Dritte Dame («Die Zauberflöte»), Annio («La clemenza di Tito»), Psychiaterin (Geertje Boeden, «Liebesgrüße aus Muskau»), Λουντμίλα/Γοργόνα/Άλεπού

(Άλκη Μπαλτάς, «Φρικαντέλα»). Έχει εμφανιστεί σε ρεσιτάλ και γκαλά όπερας σε Ελλάδα και Γερμανία. Με τη Συμφωνική Ορχήστρα και Χορωδία του Δήμου Αθηναίων έχει συνεργαστεί ως σολίστ στον «Messiah» του Handel, ενώ έχει εμφανιστεί στο Πρωτοχρονιάτικο Γκαλά Όπερας στο Θέατρο Ολύμπια το 2020, καθώς και στο Γκαλά Οπερέτας το 2022.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΚΣΟΓΛΟΥ

Χαρμίδης

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Απόφοιτος της Ανώτερης Σχολής Δραματικής Τέχνης Βεάκη, σπούδασε λυρικό τραγούδι πλάι στον βαρύτονο Κώστα Πασχάλη και τη σοπράνο Μαρίνα Κρίλοβιτς και πήρε δίπλωμα μονωδίας ως υπότροφος του ωδείου Νικόλαος Μάντζαρως με άριστα και πρώτο βραβείο, από την τάξη της μεσοφώνου Μαρίας Μαρκέτου. Ως ηθοποιός συνεργάστηκε με μερικές από τις μεγαλύτερες θεατρικές σκηνές της Ελλάδας, συμμετέχοντας σε φεστιβάλ, μεταξύ άλλων το φεστιβάλ Αθηνών και Επιδαύρου, ερμηνεύοντας ρόλους ρεπερτορίου. Έκανε το ντεμπούτο του εκτός Ελλάδος με τον ρόλο του Radamès («Aida») στο Stade de France του Παρισιού, σε μια παραγωγή που μεταδόθηκε ζωντανά από τη γαλλική τηλεόραση. Έχει ερμηνεύσει πλήθος ρόλων σε Ελλάδα και εξωτερικό, όπως: Manrico («Il Trovatore»), Cavaradossi («Tosca»), Gabriele Adorno («Simon Boccanegra»), Gustavo III («Un ballo in maschera»), Pollione («Norma»), Pinkerton («Madama Butterfly»), Des Grieux («Manon Lescaut»), Don José («Carmen»), Alfredo («La Traviata»), Turiddu («Cavalleria Rusticana»), Macduff («Macbeth»), Albert Gregor («Věc Makropoulos»), Števa (Jenůfa), Creonte («Edipo Re»), Danilo Danilovič («Die lustige Witwe»), Araquil («La Navarraise»), Nobleman/ Nightwatcher («The Portrait»), Eisenstein («Die Fledermaus») κ.ά. Έχει συνεργαστεί με καταξιωμένους μάστρους και σκηνοθέτες, όπως οι Λουκάς Καρυτινός, Αλέξανδρος Μυράτ, Gabriel Chmura, Juanjo Mena, Μύρων Μιχαηλίδης, Errico F्रेसis, Steven Sloane, Hugo De Ana, Laurent Campellone, Giancarlo Del Monaco, David Pountney, Lorenzo Marianni, Philippe Forget, Stephen Langridge, Ondrej Olos, Alessandro Cadario, Sofia Jupither, Nicola Raab. Από τον Σεπτέμβριο του 2012 μέχρι και τον

Αύγουστο του 2022 εργάστηκε στην Εθνική Λυρική Σκηνή ως μέλος του Ensemble. Οι μελλοντικές του εμφανίσεις για τη σεζόν 2023 περιλαμβάνουν τη συμμετοχή του στις όπερες «Don Carlo» (Σλοβενία), «Otello» (Κροατία και Ηράκλειο Κρήτης), «Il trovatore» (Εσθονία) και «Λιονέλλα» (Θέατρο Ολύμπια).

ΧΑΡΗΣ ΑΝΔΡΙΑΝΟΣ

Ζαχαρούλης

Ο βαρύτονος Χάρης Ανδριανός γεννήθηκε στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας. Σπούδασε τραγούδι στο Ωδείο Athenaeum και χημεία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Ως υπότροφος του Σωματείου «Υποτροφίες Μαρία Κάλλας» συνέχισε τις σπουδές του στο Μιλάνο (As.Li.Co) και τη Βαρκελώνη. Το 1997 ερμήνευσε στην Εθνική Λυρική Σκηνή τον ρόλο του Parago («Die Zauberflöte») και έκτοτε έχει συμμετάσχει σε πολλές σημαντικές παραγωγές της ΕΛΣ, ερμηνεύοντας πρωταγωνιστικούς ρόλους σε όπερες, όπως: «Il barbiere di Siviglia», «La Cenerentola», «L'Italiana in Algeri», «Don Pasquale», «La bohème», «L'elisir d'amore», «Don Giovanni». Επίσης, έχει συμμετάσχει σε παραγωγές του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών και του Μεγάρου Μουσικής Θεσσαλονίκης, μεταξύ άλλων στις όπερες «Le nozze di Figaro», «Die Zauberflöte», «Turandot» κ.ά. Έχει συνεργαστεί ως σολίστ με την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, την Ορχήστρα των Χρωμάτων, την Καμεράτα και άλλα οργανικά σύνολα. Έχει δώσει ρεσιτάλ σε πολλές πόλεις της Ελλάδας.

Έχει εμφανιστεί στην Ιταλία (Μιλάνο, Τράπανι, Πίζα, Κόμο, Μπέργκαμο κ.α.), τη Γαλλία (Βισσύ), και την Ιαπωνία (Τόκυο).

Έχει ερμηνεύσει σε πρώτη εκτέλεση πολλά έργα σύγχρονων Ελλήνων συνθετών, μεταξύ αυτών οι Μίκης Θεοδωράκης, Νίκος Μαμαγκάκης, Θάνος Μικρούτσικος, Γιώργος Κουρουπός, Νίκος Κυπουργός, Δημήτρης Παπαδημητρίου, Κορνήλιος Σελαμσής, Άγγελος Τριανταφύλλου.

Την καλλιτεχνική περίοδο 2008/09 ήταν μόνιμο στέλεχος της όπερας της Βόνης. Κατά την ίδια περίοδο συνεργάστηκε με την όπερα της Κολωνίας. Έχει εμφανι-

στεί στην όπερα της Χαϊδελβέργης, στον ρόλο του Harlekin («Ariadne auf Naxos», 2012), στο Σβέτινγκεν, ερμηνεύοντας τον ομώνυμο ρόλο στην όπερα του Nicola Porpora, «Polifemo», καθώς επίσης στο φεστιβάλ όπερας της Μασσεράτα (Macerata Opera Festival, Sferisterio, 2013), στον ρόλο του Demetrius («A Midsummer's night dream»). Η μακρά συνεργασία του με τον Γιώργο Πέτρου, την Καμεράτα και το Φεστιβάλ Αθηνών περιλαμβάνει τη συμμετοχή του σε παραγωγές, όπως «Kiss me Kate» ως Fred Graham/Petruchio, «Sweeney Todd», στον ομώνυμο ρόλο, «Carmina Burana», «L'isola disabitata», ως Enrico κ.ά. Τέλος έχει συνεργαστεί με το Εθνικό Θέατρο και τους σκηνοθέτες Νίκο Καραθάνο («Οπερέττα») και Γιάννη Σκουρλέτη («Το καινούργιο σπίτι»).

ΤΑΣΗΣ ΧΡΙΣΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Συνταγματάρχης

Ο Τάσης Χριστογιαννόπουλος γεννήθηκε στον Πειραιά. Σπούδασε πιάνο και τραγούδι. Από το 1989 πρωταγωνιστεί στην Εθνική Λυρική Σκηνή και το Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, ενώ παράλληλα εμφανίζεται και σε μεγάλα θέατρα του εξωτερικού (Παρίσι, Βερσαλλίες, Λονδίνο, Βερολίνο, Βιέννη, Νέα Υόρκη, Μιλάνο, Βενετία κ.ά.), σε παραγωγές όπερας, όπως «Il barbiere di Siviglia», «Don Giovanni», «Macbeth», «Die Zauberflöte», «Falstaff» κ.ά. Έχει ενεργό παρουσία στη δισκογραφία, σε όπερες, όπως «La Traviata», «Falstaff», «Tamerlano», «Serse» κ.ά. Επίσης, έχει ηχογραφήσει σειρά δίσκων με τραγούδια των Saint-Saëns, Gounod, Lalo, Hahn κ.ά., αρκετοί εκ των οποίων έχουν αποσπάσει διεθνή βραβεία. Παράλληλα, συνεργάζεται με Έλληνες συνθέτες, όπως οι Ν. Μαμαγκάκης, Μ. Χατζιδάκις, Μ. Θεοδωράκης, Θ. Μικρούτσικος, Γ. Μαρκόπουλος, Ν. Ξυδάκης, Η. Ανδριόπουλος, Ν. Κυπουργός, Γ. Κουρουπός, Α. Μπαλτάς κ.ά. και έχει ηχογραφήσει έργα τους. Γράφει και ο ίδιος μουσική: έργα του έχουν παιχτεί σε Ελλάδα και εξωτερικό.

ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΣΑΛΤΑΜΠΑΣΗΣ

Κορτάσης

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε Μηχανολόγος Μηχανικός στο Πανεπιστήμιο Δ. Μακεδονίας. Είναι τελειόφοιτος της Δραματικής Σχολής Αθηνών (Γ. Θεοδοσιάδη). Στο θέατρο έχει συνεργαστεί με πολλούς σκηνοθέτες, όπως Τ. Γκραουζίνις, Γ. Κακλέας, Β. Παπαβασιλείου, Π. Ζούλιας, Κ. Γάκης, Δ. Αβδελιώδης, Γ. Πέτρον κ.ά. Έχει σκηνοθετήσει και ο ίδιος αρκετές φορές.

Επίσης, έχει πρωταγωνιστήσει σε πολλές κινηματογραφικές ταινίες («Περιμένοντας τη νονά», «Λούφα και Απαλλαγή» κ.ά.), ενώ έχει γράψει και σκηνοθετήσει και ο ίδιος δύο ταινίες μεγάλου μήκους («Τσάρλι», «Πέμπτη και 12») και έχει σκηνοθετήσει και συμμετάσχει σε πλήθος ταινιών μικρού μήκους. Στην τηλεόραση έχει εμφανιστεί σε γνωστές τηλεοπτικές σειρές, όπως «Daddy Cool» (ΑΝΤ1), «Ευτυχισμένοι Μαζί» (Μεγα), «Πίσω στο σπίτι» (Μεγα), «Φλόγα και Άνεμος» (ΕΡΤ). Έχει εμφανιστεί σε διαφημιστικά σποτ ως κεντρικός ήρωας. Έχει δανείσει τη φωνή του σε πλήθος ταινιών animation, σε voice books, ραδιοφωνικά σποτ κ.ά. Έχει βραβευτεί αρκετές φορές για θεατρικές και κινηματογραφικές του ερμηνείες.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ

Μαρτίς

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1996. Απόφοιτος της Δραματικής Σχολής του Εθνικού Θεάτρου το 2021 και τελειόφοιτος της Ιατρικής Σχολής Αθηνών. Το 2016 συνεργάστηκε με τους 600 HIGHWAYMEN, από την Νέα Υόρκη, στη μουσικοχορευτική παράσταση «The Record», που παρουσιάστηκε στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση. Το 2017 συμμετείχε στην παράσταση «Πλούτος» του Αριστοφάνη στο Αρχαίο Θέατρο της Επιδαύρου, στα πλαίσια του εορτασμού των 180 χρόνων από την ίδρυση της Ιατρικής Σχολής Αθηνών.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΤΡΟΥΖΑΣ

Χορευτής

Ο Αντώνης Στρούζας ξεκίνησε από την ηλικία των δεκατεσσάρων ετών την ενασχόληση του με τις πολεμικές τέχνες υπό την καθοδήγηση του δασκάλου Δημήτρη Δημητρίου. Στη συνέχεια έγινε δεκτός στο Τμήμα Επιστήμης Φυσικής Αγωγής και Αθλητισμού· η αδιάκοπη προσπάθειά του για ακαδημαϊκή εξέλιξη τον εισήγαγε στον μεταπτυχιακό κύκλο σπουδών, με θέμα «Μεγιστοποίηση της Άσκησης και Ποιότητα Ζωής». Παράλληλα, το 2006 ξεκίνησε να σπουδάζει χορό στην Κρατική Σχολή Ορχηστρικής Τέχνης, όπου και του δόθηκε η ευκαιρία να διερευνήσει σε προσωπικό επίπεδο τον τρόπο με τον οποίο ο χορός μπορεί να συνδυαστεί με τις πολεμικές τέχνες. Μετά την αποφοίτησή του από την ΚΣΟΤ διδάχτηκε υπό την επίβλεψη του Jozef Fucek την πρακτική Fighting Monkey, διδάσκοντάς την μετέπειτα και ο ίδιος σε Ελλάδα, Γερμανία (Potsdamer Tanztage), Δανία, Γαλλία, Σλοβακία, Ισπανία και Ισραήλ. Έχει συνεργαστεί με το Εθνικό Θέατρο και έχει συμμετάσχει σε φεστιβάλ στην Ελλάδα και το εξωτερικό: στη Γερμανία (Alles Muss Raus, Bayreuth Baroque Opera Festival), στη Νήσο Ρεϋνιόν (Danse Péi), στη Νέα Υόρκη (32nd Annual Downtown Dance Festival), στην Ισπανία (Empare Dance Festival). Από το 2013 αποτελεί σταθερό μέλος του εκπαιδευτικού προγράμματος Dancing to Connect της Στέγης του Ιδρύματος Ωνάση. Το 2015 συμμετείχε στην πρώτη παγκόσμια υποβρύχια παράσταση χορού «Drops of Breath» στο Σούνιο. Από το 2010 διδάσκει σύγχρονο χορό σε ερασιτεχνικές και επαγγελματικές σχολές.

ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΙ:

Ελευθέριος
Καλκάνης
Μιχάλης Οικονόμου
Ανδρέας Τσελίκας

ΕΞΑΡΧΟΝΤΕΣ:

Χαράλαμπος Σούκας
Ευθυμία Χριστοδούλου
Γιάννης Γεωργιάδης

Α΄ ΒΙΟΛΙΑ

Αρμπέν Καντέσα
Στέλλα Τσάνη
Μπρουνίλντα Μάλο
Ζωή Κώττα
Λάμπρος Κίκλης
Μπλέρτα Αγκόλι
Μενέλαος Παπαδανιήλ
Χαρετίνα Τζάχο
Πέτρος Γαλάκος
Ηλίας Ζούτσος
Δημήτριος Μαργαρίτης
Αικατερίνη Καμίνσκαγια
Γεώργιος Μανωλάς
Σπυρίδων-Ριχάρδος
Τραυλός

Β΄ ΒΙΟΛΙΑ

Γεώργιος Περιστερής
Χρήστος Κουλούρης
Παναγιώτης Νίκολης

Γκέντι Παππάς

Γκεντιάνα Θάνα
Ιωάννης Γκανάς
Νικόλαος Πατέλης
Δωροθέα-Ανθούλα
Βασιλαντωνάκη

Πολυτίμη Σταματοπούλου
Κωνσταντίνος
Βασιλειάδης
Οδυσσέας
Ζαφειρόπουλος

ΒΙΟΛΕΣ

Ίντριντ Χαφίτζι
Κλοντιάνα Μπουσαμάν
Αλκέτα Τζάχο
Μόνικα Δάμο
Αικατερίνη Τζίντζο
Νικόλαος Χώτος
Μπιλιάννα Ζαχαρίνοβα

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Κωνσταντίνος Θέος
Μιρέλα Ρούτσι
Αρμπέν Αντώνη
Αναστασία Κατοχιανού
Ειρήνη Δημάκη
Εμμανουήλ Επιτροπάκης
Σπυρίδων Χειμαριός
Φωτεινή Νικολοπούλου
Παναγιώτα Σούλα

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΣΑ

Γεώργιος-
Αλέξανδρος Αρνής
Ιωάννης Χάλαρης
Μιχαήλ Ερζένης
Σουέλα Χαντζάρη
Μαρία-Ιωάννα
Αργυροπούλου
Μιχαήλ Καλκάνης

ΦΛΑΟΥΤΑ

Μικαέλα
Παναγιωτοπούλου
Κλειώ Τσακίρη
Ηλέκτρα Καρανικόλα

ΟΜΠΟΕ

Κωνσταντίνος
Γιοβάννης
Ιωάννης Τσελίκας
Γεωργία
Κωνσταντοπούλου

ΚΛΑΡΙΝΕΤΑ

Γραμμένος Χαλκιιάς
Αθανάσιος
Νικολούζος
Ευστάθιος Μανάτος

ΦΑΓΚΟΤΑ

Ιωάννης-Σέργιος
Μαγιάτης

ΚΟΡΝΑ

Αλέξιος Μάρκου
Κωνσταντίνος Πατρίκιος
Σπυρίδων Φωκάς
Θεόδωρος Μουρίκης

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Ιωάννης Μωραϊτης
Αναστάσιος
Δράμπαλης
Βασίλειος Βασιλειάδης

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Ιωάννης Αρβανιάκης
Γεώργιος Μάρκου
Αλέξανδρος Ρουβάς

ΤΟΥΜΠΑ

Παναγιώτης
Καμβυσίδης

ΤΥΜΠΑΝΑ

Ελένη Καμβυσίδη

ΚΡΟΥΣΤΑ

Μαριάνθη
Πετρισοπούλου
Αθανασία Μπαγιώκου
Θεόδωρος Τορουνίδης
Γεώργιος Σαρίκος

ΑΡΠΑ

Ευαγγελία Κιοσσόγλου

ΧΟΡΩΔΙΑ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΣΟΠΡΑΝΟ

Μαρία Ίμπρη
Χαρά Καλατζίδου
Σοφία Καρβουνά
Ανδρονίκη Λαλούτση
Μαρία Μαυρομμάτη
Κάνδια Μπουζιώτη
Κατερίνα Νουνοπούλου
Μορφούλα
Παπαγεώργιου
Μαργαρίτα
Παπαδημητρίου
Ζηνοβία Πουλή
Κατερίνα Σπυροπούλου
Δήμητρα Σταφέτα
Φλώρα Τζίνη
Ιωάννα Τσαβαλά

ΑΛΤΟ

Ιωάννα Βρακασέλη
Νατάσα Καλαϊτζίδου
Μαρίνα Μανιαδάκη
Έφη Μηνακούλη
Ελένη Μπαρκαγιάννη
Μαριάνθη Οικονόμου
Αριάδνη Παγκάλου
Αριστέα Παντελοπούλου
Δέσποινα Ρεβίθη
Σοφία Ψυλλάκη
Αθηνά Χιλιοπούλου

ΤΕΝΟΡΟΙ

Βαγγέλης Αγγελάκης
Σταύρος Ζουλιιάτης
Χρήστος Κεχρής
Κώστας Κονδύλης
Γιάννης Μανιατόπουλος
Χρήστος Χριστοδούλου

ΜΠΑΣΟΙ

Μένανδρος
Γκιοβούσογλου
Αντώνης Δήμου
Παναγιώτης Καριώτης
Νίκος Μπογιατζής
Γιώργος Μωραϊτης
Γιάννης Σφυρής
Στέφανος Τσατάλμπασης
Μιχάλης Χανός
Δημήτρης Χατζούδης

ΜΑΕΣΤΡΟΣ

Σταύρος Μπερής

ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
Κώστας Μπακογιάννης

Ο.Π.Α.Ν.Δ.Α.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Νίκη Αραμπατζή

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
Γιώργος Βλαστός

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
Λόλα Βελόνα

ΟΛΥΜΠΙΑ
ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΜΟΥΣΙΚΟ
ΘΕΑΤΡΟ «ΜΑΡΙΑ ΚΑΛΛΑΣ»

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Olivier Descotes

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κώστας Πολίτης

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ
Εριλένα Γιαγκούδη

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΜΑΡΚΕΤΙΝΓΚ
Παύλος Πανταζόπουλος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Μάιρα Μηλολιδάκη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΘΕΑΤΡΟΥ
Γιώργος Ευαγγελινός

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
2022-2023

ΟΠΤΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ /
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
Κατερίνα Αντωνάκη

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΟΜΑΔΑ
Κατερίνα Αντωνάκη
Μάιρα Μπιζίμη
Άλκηστις Τσίκου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Cloudprint

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΕΣ
Sporting Grotesque
Velvetyne Type Foundry
Σχεδιάστηκε από τον Lucas
Le Bihan. Την ελληνική
προσαρμογή έκανε ο Γιώργος
Τριανταφυλλάκος.
Syne (Variable)
Σχεδιάστηκε από τους
Bonjour Monde, Lucas Descroix.
Την ελληνική προσαρμογή έκανε
Γιώργος Τριανταφυλλάκος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 59
ΑΘΗΝΑ, 106 79
Τ. 210 3642540

OLY.GR

*

Το θέατρο Ολύμπια είναι
προσβάσιμο σε άτομα με
αναπηρία.

Μετάφραση στα αγγλικά για
υπερτιτλισμό:
Christopher Humphrys

Ευχαριστούμε την εταιρεία
φωτιστικών **Lampadari**
για την κατασκευή του πολυελαίου.

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

EPT

2^ο
103,7
ΔΕΥΤΕΡΟ
ΠΡΩΓΡΑΜΜΑ

3^ο
102,5
ΤΡΙΤΟ
ΠΡΩΓΡΑΜΜΑ

ΑΘΗΝΑ 984

 Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Η ΠΩΛΗ ΖΕΙ
STREET PRESS | www.hpin.gr

monopoli.gr

ΜΙΚΡΟΦΩΝΟ

Προπώληση εισιτηρίων
online: www.ticketservices.gr
Τηλεφωνικές παραγγελίες: 210 7234567
Εκδοτήριο: Πανεπιστημίου 39 - Αθήνα

OLY.GR

οργανισμός πολιτισμού,
αθλητισμού & νεολαίας
Εθνομουσικολογικό
Θέατρο

CA
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
ΕΙΝΑΙ Η ΑΘΗΝΑ
CULTURE IS ATHENS